

Mijn naam is Gordon Brouwer, ik ben de voorzitter van de Centrale Cliëntenraad van Parnassia Groep en namens de cliënten wil ik graag het woord tot uw richten.

Wij zijn hier bij elkaar gekomen om de 227 Joodse cliënten en onderduikers, die vanaf hier zijn weggevoerd en zijn omgekomen in concentratiekampen, te herdenken.

De wanhoop, angst en verwarring, die deze cliënten moeten hebben doorgemaakt is iets wat wij ons nooit volledig zullen kunnen bevatten. Het is al moeilijk genoeg om te leven met een psychische kwetsbaarheid en om dan ook nog te moeten vrezen voor je leven vanwege je afkomst is iets dat niemand zou mogen overkomen. Het is een periode die nooit vergeten of herhaald mag worden en daarom is het nodig om hier ieder jaar bij stil te blijven staan.

De afgelopen tijd is de coronacrisis nog wel eens vergeleken met de Tweede Wereldoorlog. Zonder meer is de coronacrisis voor veel mensen een vervelende periode geweest. Voor onze ouderen en overlevenden uit de Tweede Wereldoorlog moet het extra moeilijk zijn geweest. Zij hebben lang het bezoek van hun familie, vrienden en kennissen moeten missen. Dankzij vaccinaties hebben zij eindelijk weer de mogelijkheid om hun familieleden, vrienden en kennissen fysiek te zien en te knuffelen.

Anderzijds moet het ook voor hen een surrealistische gewaarwording zijn geweest om demonstraties te zien waar termen als "vaccinatie nazi's" werden gebruikt. Deze vergelijking slaat wat mij betreft de plank geheel mis. We hebben namelijk nog altijd de vrijheid van keuze. En die vrijheid van keuze is niet iets wat de nazi's mensen gaven met een afkomst, die niet de hunne was.

Een andere vergelijking die nog wel eens met de Tweede Wereldoorlog wordt gemaakt is de invoering van de avondklok. Echter is er een groot verschil tussen het ontvangen van een boete bij het overtreden van de avondklok nu, en de cel in moeten of erger nog, doodgeschoten worden. Zonder afbreuk te willen doen aan de vreselijke herinneringen die de coronacrisis en de avondklok oproept bij overlevenden van de Tweede Wereldoorlog zijn de huidige inperkingen van de vrijheid een fractie van de inperkingen uit die tijd. De mensen die we vandaag herdenken hebben het ultieme offer voor ons gebracht, zodat wij in vrijheid en vrede kunnen leven en daar moeten we dankbaar voor zijn.

Bij overlevenden en nabestaanden van de Tweede Wereldoorlog komt één wens terug. Die wens is dat we blijven herinneren en blijven vertellen over wat er gebeurd is aan onze kinderen, en zij op hun beurt weer aan hun kinderen. In de toekomst zullen er namelijk steeds minder overlevenden van deze zwarte periode zijn en daarom zijn wij het aan hun verplicht onze eeuwige dankbaarheid te tonen en de aankomende generaties te blijven onderwijzen. Dit zodat we nooit meer terug hoeven naar de gruwelijkheden van toen en men zich de vele offers, onder andere gebracht door de cliënten en onderduikers die vanaf deze plek zijn weggevoerd, blijft herinneren.